

Scène 7

[Julia staart nog even naar het publiek, ploft dan neer in het decor. Ties komt, vanuit het publiek, weer terug het podium op. Tegen het publiek:]

TIES   We lopen over straat.
                  Het is een schitterende dag, de zon schijnt,
                  de wereld verzuipt in van dat licht dat je normaal alleen maar in...
                  ja Californië ziet,

[Julia rolt met haar ogen.]

                  het is Californisch licht,
                  van dat typische, typische – ja.
                  We dragen van die zonnebrillen die expres te ver voor op je neus staan,
                  die expres licht in je ogen laten vallen, zodat je kan denken:
                  zo, fel, wow, en ik draag nog wel een zonnebril, kan je nagaan dat -
                  zodat je als het ware een beetje cumulatief kan denken.

JULIA   Is dit echt gebeurd?

TIES   Ja. Of anders komt het nog.

JULIA   Ah.

TIES   En dat licht,
                  dat San Fransisco-Beach Boys-Westkust-brandlicht,
                  maakt van die straat, die straat waarover wij flaneren,
                  strompelen,
                  een baan van puur licht.
                  Als een weg van brandende kolen, waar je overheen moet lopen.
                  Als een hoeheethet,
                  of zo'n pad van gebroken glas;
                  de kapotte zonnebrillen van onze mindere voorgangers.
                  Als een fakir bedoel ik.
                  Daar hinkelen we,
                  jankend van de pijn op die mooie dag, over straat,
                  ons kleine mooie meisje in de kinderwagen -

JULIA   Nee.

- TIES   Op haar kleine mooie neusje een klein mooi zonnebrilletje,
waar kleine zonnestraaltjes langs piepen haar oogjes in,
ons highlight-goudbruin-surfermeisje -
Wat nee.
- JULIA   Geen meisje.
- TIES   Sorry?
- JULIA   Er was geen meisje.
- TIES   Jij hebt hier even niets over te zeggen. Er was een meisje.
Dus wij denderen met ons meisje,
met die kinderwagen,
op die schitterende dag,
door die brandende poel van licht, dat vlamme pad naar de hel.
- JULIA   Ik moet kotsen denk ik.
- TIES   We kunnen niet stil blijven staan want dan vatten de wielen van haar
kinderwagen vlam, maar doorrijden is ook geen optie want die wieltjes,
rollend, op de withete tegels;
frictie.
En frictie leidt onvermijdelijk tot brand.
Je bent verneukt als je gaat en je bent verneukt als je blijft het is simpele
natuurkunde.
- JULIA   Ja hoor ik moet kotsen.